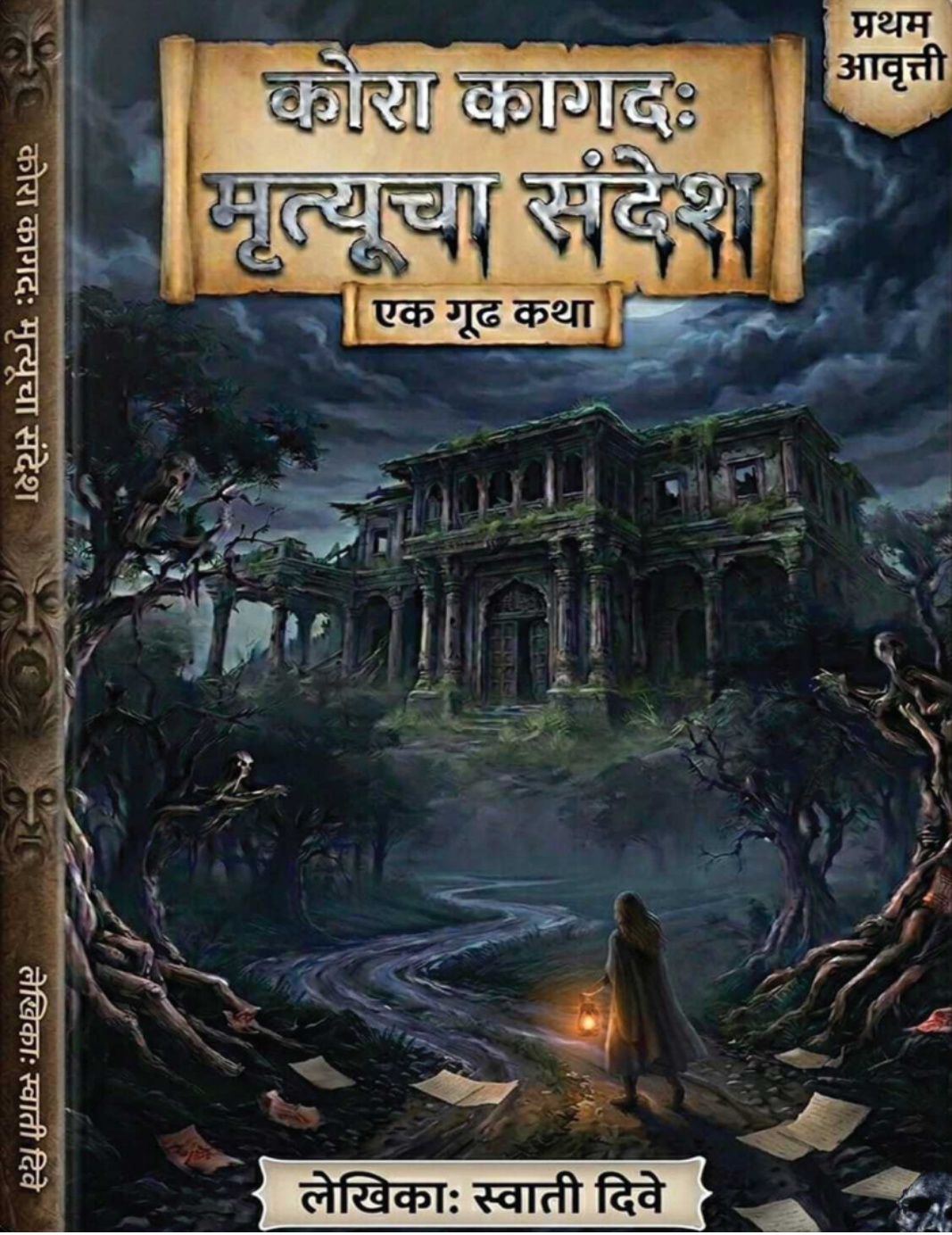
प्रथम आवृत्ती
कोरा कागदः मृत्यूचा संदेश
एक गूढ कथा
लेखिका: स्वाती दिवे
कोरा कागदः मृत्यूचा संदेश
लेखिका: स्वाती दिवे

कोरा कागद : मृत्यूचा संदेश

एक गूढ कथा

लेखिका : स्वाती दिवे

प्रथम आवृत्ती

ई-मेल आयडी **swatidive7890@gmail.com**

सर्व हक्क स्वाधीन

या पुस्तकातील कोणताही भाग लेखिकेच्या लेखी परवानगीशिवाय पुनर्मुद्रित करणे, साठविणे किंवा कोणत्याही स्वरूपात प्रसारित करणे (इलेक्ट्रॉनिक, फोटोकॉपी किंवा रेकॉर्डिंग) कायद्याने गुन्हा आहे.

प्रकाशन : २०२६

शब्द मांडणी : स्वाती दिवे

किंमत रुपये : २६० /-

अर्पण पत्रिका

माझ्या स्वतःच्या जिद्दीला, अस्तित्वाला आणि स्वाभिमानाला अर्पण

प्रस्तावना

काही गोष्टी अशा असतात ज्या आपण शोधत नाही, तर त्या आपल्याला शोधात येतात. हे पुस्तक किंवा ही कथा सुद्धा तशीच आहे. आपण नेहमी म्हणतो की, शब्द हे आजराअमर असतात. पण जर तेच शब्द एखाद्याच्या रक्ताचे तहानलेले असतील तर?

कोरा कागद मृत्यूचा संदेश ही केवळ एक काल्पनिक भयकथा नाही, तर तो मानवी स्वभाव, जिज्ञासा, आणि नशिबाच्या खेळाचा एक थरारक प्रवास आहे. जुने वाडे धुळीने माखलेली कागदपत्रे आणि रक्ताने लिहिलेले शाप आजही कुठेतरी जिवंत असावेत असा भास ही कथा वाचताना तुम्हाला नक्कीच होईल.

आर्यन आणि मीरा या दोन पात्रांच्या माध्यमातून मी एका अशा अदृश्य शक्तीचा सामना रेखाटलेला आहे, जिच्यासमोर माणूस हतबल होतो. मला खात्री आहे की, यातील रहस्य तुम्हाला शेवटपर्यंत खिळवून ठेवेल.

\- स्वाती दिवे

रुद्रपूरच्या त्या काळोख्या वाड्यात पाऊल ठेवण्यापूर्वी, आर्यन आणि मीराचं आयुष्य

मुंबईच्या गजबजलेल्या शहरात एका वेगळ्याच वळणावर होतं. या कथेची खरी सुरुवात त्या वाड्यापासून नाही, तर एका जुन्या कॅफेमधील भेटीपासून झाली होती.

आर्यन: एका शापाचा अजाणता वारस

आर्यन हा दिसायला शांत, गंभीर आणि अभ्यासू तरुण. तो व्यवसायाने एक 'हिस्टोरिकल रिसर्च स्कॉलर' (इतिहास संशोधक) होता. जुन्या वास्तू, किल्ले आणि कोरीव काम यात त्याला विशेष रस होता. पण त्याच्या या आवडीमागे एक सुप्त कारण होतं—त्याच्या वडिलांचा, विश्वनाथरावांचा अनाकलनीय मृत्यू. आर्यन लहान असतानाच त्याच्या वडिलांचा रुद्रपूरमध्ये मृत्यू झाला होता, पण त्याच्या आईने त्याला नेहमीच त्या गावापासून आणि वाड्यापासून लांब ठेवलं होतं. आर्यनच्या मनात नेहमी एक प्रश्न असायचा, "माझे वडील तिथे का गेले होते आणि त्यांचा अंत इतका भीषण का झाला?"

मीरा: उत्साहाचा झरा

दुसरीकडे मीरा, ही एका आधुनिक जाहिरात कंपनीत 'ग्राफिक डिझाइनर' म्हणून काम करायची. ती स्वभावाने अत्यंत खेळकर, धाडसी आणि कल्पक होती. रंगांशी खेळणं आणि चित्रांतून कथा मांडणं हा तिचा छंद होता. तिचं कुटुंब मध्यमवर्गीय होतं, पण तिचे विचार खूप पुढचे होते. तिला गूढ कथा वाचण्याची खूप आवड होती, पण तिला हे माहीत नव्हतं की तिचं स्वतःचं आयुष्य लवकरच एका मोठ्या गूढ कथेचा भाग बनणार आहे.

ती पहिली भेट

त्या दोघांची पहिली भेट एका 'आर्ट एक्झिबिशन'मध्ये झाली होती. आर्यन तिथे एका प्राचीन मूर्तीच्या अभ्यासासाठी आला होता, तर मीरा तिथे फोटोग्राफीसाठी आली होती. एका जुन्या, अर्धवट जळलेल्या हस्तलिखिताकडे बघताना दोघांच्या नजरा भिडल्या.

"हे हस्तलिखित कोणाचं असावं असं तुम्हाला वाटतं?" मीराने सहज विचारलं.

आर्यनने तिच्याकडे पाहिलं आणि चष्म्याची काच सावरत म्हटलं, "हे एका अशा घराण्याचं आहे ज्यांनी आपलं अस्तित्व राखेखाली गाडून टाकलं. हे वाचायला खूप धैर्य लागतं."

तिथून त्यांच्या संवादाला सुरुवात झाली. आर्यनचं सखोल ज्ञान आणि मीराची जिज्ञासू वृत्ती एकमेकांना पूरक ठरली. पुढच्या सहा महिन्यांत त्यांच्या मैत्रीचं रूपांतर प्रेमात झालं.

रुद्रपूरचा मार्ग

एक दिवस आर्यनच्या हाती त्याच्या वडिलांची एक जुनी, रक्ताचे डाग लागलेली डायरी लागली. त्या डायरीत 'रुद्रपूर' आणि 'कोरा कागद' या शब्दांचा वारंवार उल्लेख होता. आर्यनला जाणीव झाली की त्याच्या आयुष्यातील रिकाम्या जागा भरण्यासाठी त्याला रुद्रपूरला जावंच लागेल.

"मीरा, हे धोकादायक असू शकतं. मला माझ्या कुटुंबाचा इतिहास शोधायचा आहे," आर्यनने तिला सावध केलं होतं.

पण मीराने त्याचा हात हातात घेतला आणि ठामपणे म्हणाली, "आर्यन, तू एकटा जाणार नाहीस. आपण एकत्र जाऊ. जे काही सत्य असेल, त्याचा सामना आपण सोबत करू."

मीराचं ते प्रेम आणि धाडसच आर्यनला रुद्रपूरच्या वेशीपर्यंत घेऊन गेलं. त्यांना वाटलं होतं की ही केवळ एका जुन्या वाड्याची सहल असेल, पण नियतीने त्यांच्यासाठी मृत्यूचा संदेश लिहून ठेवला होता. ज्या कोऱ्या कागदाची भीती आर्यनच्या वडिलांना होती, तोच कागद आता या दोन

प्रेमिंच्या आयुष्याची परीक्षा घेणार होता.

प्रकरण १: रुद्रपूरमधील त्या पेटीचा शोध

रुद्रपूर... हे गाव नकाशावर होतं की नव्हतं कुणास ठाऊक, पण तिथल्या जंगलात पसरलेली शांतता मात्र काळजाचा ठोका चुकवणारी होती. आर्यन आणि मीरा तासनतास प्रवास करून अखेर त्या वेशीवर पोहोचले होते. पावसाळी हवेमुळे हवेत एक प्रकारचा ओलावा होता, जो हाडांपर्यंत झिरपत होता.

त्यांच्यासमोर उभा होता तो 'शापित वाडा'. अनेक पिढ्यांपासून बंद असलेला, पडझड झालेला आणि वडाच्या पारंब्यांनी विळखा घातलेला तो वाडा एखाद्या अजगरासारखा वाटत होता.

वाड्याचा उंबरठा

"आर्यन, आपण खरंच आत जाणार आहोत?" मीराने आपला शाल नीट सावरत विचारलं. तिच्या हातातला कंदील थरथरत होता.

"हो मीरा. आजोबांच्या त्या डायरीत या पेटीचा उल्लेख होता. जर आपल्याला आपल्या पूर्वजांवर असलेला तो शाप कायमचा मिटवायचा असेल, तर ती पेटी शोधणं भाग आहे," आर्यनचं उत्तर ठाम होतं, पण त्याच्या डोळ्यातही एक प्रकारची भीती लपलेली होती.

वाड्याचा मुख्य दरवाजा अर्धवट उघडा होता. जसा त्यांनी आत पाऊल टाकलं, तसा एक विचित्र 'कर्रर्र' आवाज झाला, जणू वाड्यानेच त्यांचं स्वागत केलं होतं. आत सगळीकडे धूळ आणि जळमटं होती. हवेत जुन्या कागदांचा आणि कुजलेल्या लाकडाचा वास येत होता.

पेटीचा मागोवा

डायरीतील खुणांनुसार, ती पेटी वाड्याच्या तळघरात असणं अपेक्षित होतं. तळघराकडे जाणाऱ्या पायऱ्या दगडी आणि निसरड्या होत्या. आर्यनने कंदील उंच धरला. भिंतीवरच्या सावल्या एखाद्या राक्षसासारख्या हलताना दिसत होत्या.

अचानक, मीराला कशाचा तरी भास झाला. "आर्यन, तुला ऐकू आलं?"

"काय?"

"कुणीतरी कुजबुजतंय... कुणीतरी 'कोरा कागद... कोरा कागद' असं म्हणतंय असं वाटतंय."

आर्यन क्षणभर थांबला, पण तिथे फक्त वाऱ्याची शिटी आणि घुबडाचा लांबून येणारा आवाज होता. "मन ओढ घेऊ नकोस मीरा, चल लवकर."

गूढ पेटीचा शोध

तळघराच्या कोपऱ्यात, एका जुन्या कपाटाच्या मागे त्यांना एक लाकडी फळी दिसली. ती बाजूला केल्यावर तिथे एक छोटी पोकळी होती. आर्यनने हात आत घालून एक जड वस्तू बाहेर

काढली. ती एक प्राचीन लाकडी पेटी होती. त्यावर तांब्याचं नक्षीकाम होतं आणि मध्यभागी रक्तासारख्या लाल रंगाचा एक खडा बसवला होता.

पेटीवर धुळीचा जाड थर होता. आर्यनने जशी धूळ झटकली, तसा पेटीवर कोरलेला एक संदेश उघड झाला:

"ज्याला सत्य शोधायचं आहे, त्याला आधी मृत्यूचा संदेश वाचावा लागेल."

मीराची नजर पेटीच्या खालच्या बाजूला गेली. तिथे एक 'कोरा कागद' अडकलेला होता. पण तो कागद सामान्य नव्हता; तो स्वतःहून हलकासा चमकत होता.

भयंकर सुरुवात

जसा आर्यनने तो कागद हातात घेतला, तसा वाड्याचा दरवाजा जोरात आपटला. कंदिलाची ज्योत निळी झाली. अचानक त्या कोऱ्या कागदावर लाल अक्षरे उमटू लागली—जणू कुणीतरी अदृश्य हाताने रक्ताने लिहित होतं.

"तुमचं स्वागत आहे... पण इथून बाहेर पडण्याचा मार्ग फक्त राखेतून जातो!"

मीराचा थरकाप उडाला. बाहेरून कुत्र्यांच्या रडण्याचा आवाज येऊ लागला. त्यांना जाणीव झाली की त्यांनी केवळ पेटी शोधली नव्हती, तर कित्येक वर्षांपासून झोपलेल्या एका भयाण शापाला जागं केलं होतं.

प्रकरण २: रक्ताक्षरांचा उलगडा आणि वाड्याचा विळखा

तळघरातील त्या कुबट हवेत आर्यनच्या हातातील कोरा कागद थरथरत होता. कंदिलाची निळी झालेली ज्योत अधूनमधून फडफडत होती, जणू काही ती सुद्धा आजूबाजूला असलेल्या अदृश्य शक्तीला घाबरली होती. मीराने आर्यनचा हात घट्ट पकडला होता. तिचे डोळे त्या कागदावर खिळले होते, जिथे आता लाल रंगाचे ठिपके उमटू लागले होते.

अदृश्य लेखणीचा थरार

सुरुवातीला ते फक्त रक्ताचे डाग वाटत होते, पण हळूहळू ते डाग एकमेकांना जोडून अक्षरांचे रूप घेऊ लागले. कोणत्याही लेखणीशिवाय, शाईशिवाय त्या कागदावर शब्द कोरले जात होते. प्रत्येक शब्द उमटताना एक बारीक 'चिर्रर्र' असा आवाज येत होता, जसा गरम तव्यावर पाण्याचे थेंब पडल्यावर येतो.

मीरा श्वास रोखून वाचू लागली, "ज्याने या पेटीला स्पर्श केला, त्याने स्वतःच्या मृत्यूच्या करारावर स्वाक्षरी केली आहे. रुद्रपूरचा हा वाडा आता तुमचा पाहुणचार करेल... जोपर्यंत तुमच्या रक्ताचा शेवटचा थेंब या जमिनीला मिळत नाही!"

"आर्यन, हा कागद फेकून दे! आपल्याला इथून आत्ताच्या आत्ता बाहेर पडायला हवं," मीरा ओरडली. तिचा आवाज तळघराच्या भिंतींवर आदळून प्रतिध्वनीत झाला.

बंदिस्त वाडा

आर्यनने तो कागद झटकण्याचा प्रयत्न केला, पण आश्चर्य म्हणजे तो कागद त्याच्या हाताला

एखाद्या चुंबकासारखा चिकटला होता. "निघत नाहीये मीरा! हा कागद हाताला चिकटलाय!" आर्यनने घामेघूम होऊन तो काढण्याचा प्रयत्न केला. अखेर ताकदीने ओढल्यावर तो कागद खाली पडला, पण आर्यनच्या हातावर त्या कागदाचा आकार जसाच्या तसा लाल चटका बसल्यासारखा उमटला होता.

दोघांनीही मागे न पाहता तळघराच्या पायऱ्या चढायला सुरुवात केली. पण जसे ते वरच्या हॉलमध्ये पोहोचले, त्यांना धक्काच बसला. जो दरवाजा मघाशी अर्धवट उघडा होता, तो आता पूर्णपणे बंद झाला होता. आर्यनने दरवाजाची कडी ओढली, पण ती जागची हलत नव्हती.

"कोणीतरी बाहेरून लावलंय का?" मीराने विचारलं. "नाही मीरा, हे बाहेरून नाही... हा वाडा आतून बंद झालाय," आर्यनने दरवाजावर जोरात धडका दिल्या, पण लाकूड इतकं जड होतं की जणू ते भिंतीचाच एक भाग बनलं होतं.

वाड्याचे बदलणारे रूप

अचानक वाड्यातल्या जुन्या घड्याळाचे टोले पडू लागले. टोम... टोम... टोम... बारा टोले पडले आणि वाड्यातली शांतता अधिकच भयानक झाली. अचानक भिंतीवर टांगलेली जुनी तैलचित्रे हलली. त्या चित्रांमधील व्यक्तींचे डोळे आर्यन आणि मीराचा पाठलाग करत असल्याचा भास होऊ लागला.

"आर्यन, तिकडे बघ!" मीराने एका कोपऱ्याकडे बोट दाखवलं. तिथे असलेल्या एका मोठ्या आरशावर वाफ साचली होती आणि त्या वाफेवर कोणीतरी बोटाने लिहिलं होतं— 'शोध सुरू झाला आहे.'

गूढ सावल्यांचा खेळ

वाड्याच्या छतावरून पाण्याचे थेंब पडू लागले, पण ते पाणी नव्हतं. त्याचा रंग गडद लाल होता. वाड्याच्या कानाकोपऱ्यातून 'घुंघरांचा' आवाज येऊ लागला. जणू काही एखादी नर्तकी अदृश्य स्वरूपात तिथे वावरत होती. आर्यनने कंदील उंचावून पाहिलं, तर लांबच्या कॉरिडॉरमध्ये त्याला एक काळी सावली वेगाने जाताना दिसली.

"कोण आहे तिथे?" आर्यनने जोरात विचारलं, पण उत्तरादाखल फक्त एक क्रूर हास्य ऐकू आलं.

त्यांना जाणीव झाली की, त्या पेटीने फक्त एक संदेश दिला नव्हता, तर या वाड्यात कैद असलेल्या एका जुन्या शापाला मुक्त केलं होतं. आता त्यांना फक्त पेटी शोधून चालणार नव्हतं.

प्रकरण ३: रघुनाथरावांचा क्रूर इतिहास आणि रक्ताचे नाते

लायब्ररीतील त्या जुन्या डायरीची पानं जशी आर्यन उलटत होता, तसा एक-एक थरारक उलगडा होत होता. धुळीने माखलेल्या त्या पानांवर फक्त शब्द नव्हते, तर एका घराण्याचा काळा इतिहास रक्ताने लिहिला गेला होता. मीरा आर्यनच्या खांद्याला लागून उभी होती, तिचे डोळे भीती आणि कुतूहलाने विस्फारले होते.

कोण होते रघुनाथराव देशमुख?

रघुनाथराव देशमुख हे १८ व्या शतकाच्या उत्तरार्धात रुद्रपूरचे सर्वात श्रीमंत आणि तितकेच क्रूर जहागीरदार होते. हा वाडा त्यांनी आपल्या सत्तेच्या प्रदर्शनासाठी बांधला होता. पण रघुनाथरावांना केवळ संपत्तीने समाधान नव्हतं; त्यांना 'अमरत्व' हवं होतं. त्यांना भीती होती की त्यांच्या मृत्यूनंतर त्यांची ही अफाट मालमत्ता कुणीतरी हिरावून घेईल.

डायरीत लिहिल्याप्रमाणे, रघुनाथराव हे आर्यनचे खापरपणजोबा होते. आर्यनच्या वडिलांनी नेहमीच त्यांच्या घराण्याच्या जुन्या वाड्याबद्दल बोलणं टाळलं होतं, पण आज त्या मौनाचा अर्थ आर्यनला उमजत होता. आर्यनच्या अंगात त्याच रघुनाथरावांचं रक्त वाहत होतं, ज्यांनी या वाड्याला मृत्यूचं सापळं बनवलं होतं.

तो भयानक शाप आणि 'तिचा' बळी

"आर्यन, इथे बघ... हे नाव वाच," मीराने डायरीच्या एका कोपऱ्याकडे बोट दाखवलं. तिथे 'रत्ना' असं नाव लिहिलं होतं.

रत्ना ही या वाड्यातील एक साधी दासी होती, पण तिचं रूप लावण्यावती होतं. रघुनाथरावांचा तिच्यावर वाईट डोळा होता. जेव्हा तिने त्यांच्या वासनेला विरोध केला, तेव्हा रघुनाथरावांनी क्रूरतेची सीमा ओलांडली. त्यांनी रत्नाला वाड्याच्या एका गुप्त भिंतीत जिवंत गाडण्याचा आदेश दिला. ज्या रात्री तिला भिंतीत बंद केलं जात होतं, त्या रात्री रत्नाने किंचाळून एक भयंकर शाप दिला होता:

"रघुनाथराव, ज्या संपत्तीसाठी आणि वारशासाठी तुम्ही माझा बळी घेत आहात, तोच वारसा तुमच्या विनाशाचं कारण ठरेल. तुमच्या घराण्यातील जो कोणी रक्ताचा वारस या वाड्याच्या उंबरठ्यावर पाऊल ठेवेल, त्याला हा 'कोरा कागद' मृत्यूचं आमंत्रण देईल. जोपर्यंत माझ्या आत्म्याला शांती मिळत नाही, तोपर्यंत हे चक्र थांबणार नाही!"

रत्नाच्या त्या शेवटच्या श्वासासोबतच वाड्यात एका अमानवीय शक्तीचा संचार झाला. रघुनाथरावांना वाटलं होतं की त्यांनी तिला संपवलं, पण प्रत्यक्षात त्यांनी स्वतःच्या विनाशाला जन्म दिला होता.

रघुनाथरावांचा शेवट

रत्नाच्या मृत्यूनंतर अवघ्या १३ दिवसांत रघुनाथरावांना वेड लागलं. त्यांना वाड्यात सगळीकडे कोरे कागद दिसू लागले. ते कागद त्यांच्या अंगावर हवेत उडून यायचे आणि त्यांना कापायचे. एका सकाळी रघुनाथराव त्याच लायब्ररीत मृतावस्थेत आढळले. त्यांच्या अंगावर एकही जखम नव्हती, पण त्यांच्या हातात एक कोरा कागद होता, ज्यावर रक्ताने लिहिलं होतं— 'हिशोब चुकता झाला.'

त्यांच्या मृत्यूनंतर देशमुखांच्या पुढच्या पिढ्यांनी हा वाडा सोडून शहरात आश्रय घेतला. पण शापाची साखळी तुटली नव्हती. ती फक्त योग्य वेळेची वाट पाहत होती.

आर्यन आणि मीरा: विळख्यात अडकलेली जोडी

"म्हणजे आर्यन, तुझे वडील या वाड्यापासून लांब का राहायचे हे आता कळतंय," मीरा धडधडत्या छातीने म्हणाली. "पण माझा यात काय संबंध? मी तर या घराण्याची नाहीये!"

आर्यनने डायरीचं पुढचं पान उलटलं आणि तिथे लिहिलेलं वाक्य वाचून मीराचा थरकाप उडाला.

"ज्यावेळी रक्ताचा वारस आपल्या प्रेयसीला किंवा पत्नीला या वाड्यात घेऊन येईल, त्यावेळी रत्नाचा आत्मा त्या स्त्रीचा बळी देऊन स्वतःला मुक्त करेल."

याचा अर्थ असा होता की, मीरा ही रत्नाच्या आत्म्यासाठी एक 'नवीन शरीर' किंवा 'बळी' होती. आर्यनच्या पूर्वजांनी केलेल्या पापाची शिक्षा आता मीराला भोगावी लागणार होती.

सुरु झालेला थरार

अचानक लायब्ररीतील ती जड डायरी आर्यनच्या हातातून निसटली आणि जमिनीवर पडली. जमिनीतून एक काळा धूर निघू लागला. वाड्याच्या भिंतींमधून कुणीतरी रडल्याचा आवाज येऊ लागला—तो आवाज रत्नाचा होता.

"आर्यन! बघ!" मीरा ओरडली.

लायब्ररीच्या दारावर आता एक जुना पोषाख घातलेली, केस विखुरलेली सावली उभी होती. तिचे डोळे आगीसारखे लाल होते आणि तिच्या हातात तोच 'कोरा कागद' होता. तिने सावकाश आपला हात मीराच्या दिशेने केला. कंदिलाचा प्रकाश आता पूर्णपणे विझला होता. लायब्ररीच्या खिडकीतून येणाऱ्या विजांच्या प्रकाशात त्यांना फक्त त्या सावलीचा क्रूर चेहरा दिसत होता.

रघुनाथरावांचा इतिहास आता वर्तमानकाळ बनून त्यांच्यासमोर उभा होता.

प्रकरण ४: विश्वनाथरावांचे बलिदान आणि त्या रात्रीचा थरार

त्या अंधाऱ्या खोलीत, जिथे भिंतींच्या कोपऱ्यातून रक्ताचे ओघळ खाली येत होते, तिथे आर्यन त्या जुन्या पेटीसमोर सुन्न होऊन बसला होता. पेटीतील त्या मानवी कवटीवर कोरलेलं नाव— 'विश्वनाथराव' - त्याला त्याच्या बालपणातील त्या भयाण रात्रीची आठवण करून देत होतं, ज्या रात्री त्याचे वडील त्याला कायमचे सोडून गेले होते.

विश्वनाथरावांचे रुद्रपूरला आगमन

आर्यनचे वडील, विश्वनाथराव, हे आधुनिक विचारांचे होते. त्यांनी कधीच या वाड्याच्या शापावर विश्वास ठेवला नव्हता. पण २० वर्षांपूर्वी, जेव्हा आर्यन फक्त ५ वर्षांचा होता, तेव्हा विश्वनाथरावांना एका रात्री एका अनामिक पत्राद्वारे रुद्रपूरला बोलावण्यात आलं होतं. पत्रात लिहिलं होतं की, जर त्यांनी वाड्याची ही जमीन सरकारला दान केली नाही, तर त्यांच्या कुटुंबाचा नाश होईल.

विश्वनाथराव कोणालाही न सांगता, कोऱ्या कागदावरच्या त्या संदेशाचा पाठलाग करत या 'शापित वाड्या'त पोहोचले. त्यांना वाटलं होतं की हे काही गावगुंडांचं काम आहे, पण वाड्यात पाऊल ठेवताच त्यांना जाणीव झाली की शत्रू सजीव माणूस नाही, तर एक 'अतृप्त आत्मा' आहे.

झुंबराखालील तो शेवटचा क्षण

विश्वनाथरावांनी याच लायब्ररीत बसून तो शाप मोडून काढण्याचा प्रयत्न केला होता. पण रत्नाच्या आत्म्याला फक्त 'बळी' हवा होता. त्या रात्री रत्नाने विश्वनाथरावांना वाड्याच्या मध्यभागी असलेल्या त्या अवाढव्य हॉलमध्ये उभं केलं. डोक्यावर जड, लोखंडी साखळ्यांनी लटकलेलं आणि धुळीने माखलेलं ते प्राचीन झुंबर होतं.

रत्नाच्या अमानवीय शक्तीने त्या झुंबराच्या साखळ्या एकामागून एक तोडण्यास सुरुवात केली. विश्वनाथरावांना तिथून हलण्याची ताकदच उरली नव्हती, जणू त्यांचे पाय जमिनीला

खिळले होते. अचानक, ते अवाढव्य झुंबर वेगाने खाली आलं. झुंबराच्या धारदार काचा आणि लोखंडी टोकं थेट विश्वनाथरावांच्या अंगावर आदळली. झुंबराच्या त्या प्रचंड भाराखाली ते पूर्णपणे चिरडले गेले.

कोणी मारलं आणि कसे मेले?

त्यांचा मृत्यू अपघाती नव्हता, तर रत्नाने जाणीवपूर्वक घडवून आणलेला एक क्रूर खेळ होता. झुंबराखाली चिरडले गेल्यावरही रत्नाने त्यांना लगेच मरू दिलं नाही. त्यांच्या रक्ताचा प्रत्येक थेंब त्या कोऱ्या कागदावर शोषला जात होता. ज्यावेळी त्यांचा शेवटचा श्वास सुटला, त्यावेळी रत्नाने त्यांच्या रक्ताने त्या कोऱ्या कागदावर लिहिलं होतं— 'पुढचा नंबर वंशाचा!'

जगाला वाटलं की वाड्यात फिरताना जुनं झुंबर अंगावर पडल्यामुळे त्यांचा मृत्यू झाला, पण सत्य या वाड्याच्या लादीखाली रक्ताच्या थारोळ्यात गाडलं गेलं होतं.

धक्कादायक उलगडा

"आर्यन, हे बघ... या कवटीच्या मागे काहीतरी लिहिलंय," मीराने थरथरत्या बोटांनी दाखवलं.

कवटीच्या मागच्या बाजूला रक्ताने एक खूण केली होती—एक 'त्रिकोण'. हा त्रिकोण म्हणजे देशमुखांच्या घराण्यातील तिन्ही पिढ्यांच्या बळीचं प्रतीक होतं. पहिली पिढी रघुनाथराव (वेड लागून मृत्यू), दुसरी पिढी विश्वनाथराव (झुंबराखाली चिरडून मृत्यू) आणि आता तिसरी पिढी म्हणजे 'आर्यन'.

रत्नाचा अट्टाहास

तेवढ्यात, खोलीचं दार जोरात वाजू लागलं. बाहेरून विश्वनाथरावांच्याच आवाजात कोणीतरी ओरडत होतं— *"आर्यन... बाहेर ये... मला वाचव!"* हा रत्नाचा नवीन खेळ होता. ती आर्यनच्या वडिलांचा आवाज काढून त्याला बाहेर ओढण्याचा प्रयत्न करत होती. मीराने आर्यनचा हात घट्ट धरला. "जाऊ नकोस आर्यन! ते तुझे बाबा नाहीत, ते एक मायाजाल आहे!"

बाहेरून येणारा आवाज आता भयानक किंचाळीत बदलला. खोलीच्या भिंतींवर आता विश्वनाथरावांच्या मृत्यूचा तो भयानक प्रसंग चित्रांसारखा उमटू लागला. आर्यनला दिसत होतं की त्याचे वडील त्या जड झुंबराखाली रक्ताच्या थारोळ्यात पडले आहेत आणि रत्ना त्यांच्या छातीवर पाय देऊन उभी आहे.

"आता तुझी पाळी आहे, आर्यन! तुझ्या वडिलांचं अपूर्ण राहिलेलं बलिदान तुला पूर्ण करावं लागेल," रत्नाचा आवाज संपूर्ण वाड्यात घुमला.

आर्यनने आपल्या वडिलांच्या पेटीतून तो 'खंजीर' उचलला. आता त्याला कळून चुकलं होतं की, हा लढा फक्त स्वत:ला वाचवण्यासाठी नाही, तर आपल्या वडिलांच्या आत्म्याला मुक्ती देण्यासाठी आणि या शापाचा कायमचा अंत करण्यासाठी आहे.

प्रकरण ५: तळघरातील गुप्त मार्ग आणि

विश्वनाथरावांचा अखेरचा शब्द

खोलीच्या बाहेरून येणाऱ्या विश्वनाथरावांच्या आवाजाने आर्यनला पूर्णपणे विचलित केलं होतं. "आर्यन... बाहेर ये बेटा... मला खूप वेदना होतायत!" हा आवाज इतका खरा होता की आर्यनच्या हातातील खंजीर थरथरू लागला. मीराने त्याला घट्ट पकडून ठेवलं होतं, "आर्यन, भानावर ये! तुझे बाबा २० वर्षांपूर्वीच गेले आहेत. हे रत्नाचं कारस्थान आहे, ती तुला आणि मला या खोलीतून बाहेर खेचण्यासाठी हे सगळं करतेय!"

गुप्त मार्गाचा उलगडा

आर्यनने डोळे मिटले आणि स्वतःवर ताबा मिळवला. "हो मीरा, तू बरोबर आहेस. पण आपल्याला इथून बाहेर पडायलाच हवं. हा दरवाजा आता सुरक्षित नाही." त्याने खोलीत इकडे-तिकडे शोधायला सुरुवात केली. अचानक त्याची नजर त्या जुन्या पेटीकडे गेली, जिथून त्याने खंजीर काढला होता. पेटीच्या खाली असलेल्या जमिनीच्या लादीवर रक्ताचा एक डाग होता, पण तो डाग एखाद्या बाणासारखा एका कोपऱ्याकडे निर्देश करत होता.

आर्यनने त्या कोपऱ्यात असलेली जड लाकडी मांडणी ताकदीने बाजूला सरकवली. त्यामागे एक लहान, दगडी दरवाजा होता. त्यावरही तोच 'त्रिकोण' कोरलेला होता. आर्यनने तो दरवाजा ढकलला आणि एक थंड, कुबट हवा त्यांच्या तोंडावर आली. समोर खालच्या दिशेला जाणाऱ्या अंधाऱ्या पायऱ्या होत्या.

"हे तळघर आहे मीरा... कदाचित याच मार्गाने बाबांना खाली नेलं गेलं असावं," आर्यनने कंदील सावरत म्हटलं आणि ते दोघे त्या अरुंद वाटेने खाली उतरू लागले.

तळघरातील भयावह शांतता

तळघरात पोहोचताच त्यांना एका मोठ्या हॉलसारखी जागा दिसली. तिथे भिंतींवर जुन्या मशाल लावण्याचे स्टँड्स होते, पण आता तिथे फक्त काजळी उरली होती. मध्यभागी एक मोठं दगडी चौथरा होता. कंदिलाच्या प्रकाशात त्यांना दिसलं की त्या चौथऱ्यावर एक कोरा कागद ठेवला आहे, पण हा कागद इतर कागदांपेक्षा मोठा आणि जुना होता.

जसे ते त्या चौथऱ्याजवळ पोहोचले, तसं त्यांना जमिनीवर कोणाचे तरी अस्थिपंजर विखुरलेले दिसले. मीरा भीतीने आर्यनला चिटकून उभी राहिली. "आर्यन, हे... हे रत्नाचे तर नसतील ना?"

"नाही मीरा, हे रत्नाचे नाहीत. हे कदाचित त्या लोकांचे असावेत ज्यांना रघुनाथरावांनी आणि त्यानंतर या वाड्याने बळी दिलं होतं," आर्यनने म्हटलं.

विश्वनाथरावांचा अंतिम संदेश

त्या कोऱ्या कागदावर अचानक अक्षरे उमटू लागली, पण यावेळी ती अक्षरे रक्ताने नव्हती, तर चक्क कोळशाने लिहिलेली होती— "आर्यन, मी तुझी वाट पाहत होतो."

आर्यनचे डोळे विस्फारले. "हे बाबांचं हस्ताक्षर आहे! मीरा, हे बाबा लिहितायत!"

कागदावर पुढे लिहिलं गेलं:

"बेटा, जेव्हा तू हे वाचत असशील, तेव्हा कदाचित रत्ना तुझ्या खूप जवळ असेल. झुंबराखाली चिरडले जाताना मी एक चूक केली होती—मी रत्नाच्या डोळ्यात पाहिलं होतं. तू ती चूक करू नकोस. रत्नाचं सामर्थ्य तिच्या त्या 'कोऱ्या कागदात' नाही, तर या वाड्याच्या 'कपाटी'त आहे. तिथेच तिचं हृदय गाडलं गेलं आहे. तुला जर मीराला आणि स्वतःला वाचवायचं असेल, तर

तुला तो खांब शोधावा लागेल जिथे रत्नाला जिवंत भिंतीत गाडलं होतं."

रत्नाचा प्रत्यक्ष आविष्कार

अचानक तळघरातील तापमान शून्याखाली गेल्यासारखं वाटू लागलं. त्यांचा श्वास पांढऱ्या धुरासारखा बाहेर पडत होता. चौथऱ्याच्या मागच्या अंधारातून एक आकृती बाहेर आली. ती रत्ना होती! पण आता ती सावली नव्हती. तिने पांढरी साडी नेसली होती, जी पूर्णपणे रक्ताने माखली होती. तिचे पाय उलटे होते आणि तिची नखे एखाद्या श्वापदासारखी वाढली होती.

"विश्वनाथ... तू मेलास तरी तुझं पितृत्व गेलं नाही ना?" रत्नाचा आवाज एखाद्या तुटलेल्या काचेसारखा कर्रर्र असा आला. "पण आज तुझा मुलगा माझा सर्वात मोठा बळी ठरेल. तुझा संदेश आता याला वाचवू शकणार नाही!"

रत्नाने हात हवेत फिरवला आणि तळघरातील दगडी भिंतींमधून दगड निखळून आर्यन आणि मीराच्या दिशेने येऊ लागले. आर्यनने मीराला एका खांबाच्या आडोशाला ओढलं.

संघर्षाची नवी दिशा

आर्यनला आता कळलं होतं की तो मुख्य खांब कुठे आहे. वाड्याच्या मध्यभागी असलेला तो प्रचंड खांब, जो वरच्या मजल्यापर्यंत जातो, तिथेच रत्नाचं रहस्य होतं. पण तिथे पोहोचण्यासाठी त्यांना या मृत्यूच्या सापळ्यातून बाहेर पडणं गरजेचं होतं.

"मीरा, आपल्याला वर धावायचं आहे! त्या मुख्य खांबाकडे!" आर्यन ओरडला.

ते धावू लागले, पण रत्ना त्यांच्या मागे वेगाने येत होती. तळघरातील पाणी अचानक वाढू लागलं होतं - ते पाणी नव्हतं, तर रक्ताचा महापूर होता, जो त्यांना बुडवण्याचा प्रयत्न करत होता.

प्रकरण ६: मुख्य खांबाचे रहस्य आणि रक्ताचा महापूर

तळघरातील तो रक्तासारखा लाल महापूर वेगाने वाढत होता. आर्यन आणि मीराचे पाय त्या चिकट आणि उष्ण द्रवात अडकत होते. प्रत्येक पाऊल उचलणे म्हणजे मृत्यूच्या जबड्यातून स्वतःला खेचण्यासारखे होते. मागे रत्नाचे ते क्रूर हसणे आणि तिच्या नखांनी भिंती ओरबाडण्याचे आवाज जवळ येत होते.

"आर्यन, लवकर! पाणी छातीपर्यंत येतंय!" मीरा ओरडली. तिच्या चेहऱ्यावर भीती आणि थकवा स्पष्ट दिसत होता.

आर्यनने कंदील एका हाताने उंचावला आणि दुसऱ्या हाताने मीराला सावरले. समोरच त्यांना एक लोखंडी शिडी दिसली, जी थेट वाड्याच्या मुख्य हॉलमध्ये जात होती. "ती बघ मीरा, शिडी! आपल्याला तिथे पोहचावं लागेल!"

मुख्य हॉलमधील तो अक्राळविक्राळ खांब

कसेबसे त्या रक्ताच्या पुरातून वाट काढत ते वरच्या हॉलमध्ये पोहोचले. तिथे येताच त्यांना दिसले की, वाड्याच्या मध्यभागी असलेला तो विशाल लाकडी खांब आता थरथरत होता. त्या

खांबातून मानवी ओरडण्याचे आवाज येत होते. तो खांब म्हणजे केवळ लाकडाचा तुकडा नव्हता, तर रत्नाचा आत्मा तिथेच कैद होता.

आर्यनला त्याच्या वडिलांचा संदेश आठवला— "तिचं हृदय तिथेच गाडलं आहे."

"मीरा, या खांबाच्या आतच काहीतरी आहे. आपल्याला हे फोडावं लागेल," आर्यनने त्या पेटीतून आणलेला तो जुना खंजीर घट्ट पकडला. पण जसा तो खांबाच्या जवळ गेला, तसे हॉलमधील झुंबराचे तुकडे आणि जुनी फर्निचर हवेत उडू लागले. रत्नाने आता संपूर्ण वाड्यावर ताबा मिळवला होता.

रत्नाचा अमानवी अवतार

हॉलच्या एका अंधाऱ्या कोपऱ्यातून रत्ना बाहेर आली. पण आता तिचे रूप पूर्णपणे बदलले होते. तिचे शरीर आता एखाद्या कोळ्यासारखे

लांब झाले होते आणि तिचे डोळे आगीच्या गोळ्यांसारखे चकाकत होते.

"आर्यन देशमुख... तू तुझ्या वाडवडिलांसारखाच मूर्ख आहेस!" रत्नाचा आवाज भिंतींवर आदळत होता. "तुला वाटतं की या एका खंजिराने तू मला संपवू शकशील? या वाड्याच्या प्रत्येक विटेत माझं रक्त सांडलं आहे. हा खांब म्हणजे माझं शरीर आहे!"

रत्नाने हवेत हात फिरवला आणि हॉलमधील मोठमोठे पडदे सापांसारखे आर्यन आणि मीराच्या अंगावर धावून आले. मीरा त्या पडद्यांच्या विळख्यात अडकली. "आर्यन! मला श्वास घेता येत नाहीये!"

खंजिराचा वार आणि रत्नाचा आक्रोश

आर्यनने कसलाही विचार न करता तो खंजीर सरळ त्या मुख्य खांबाच्या मध्यभागी खुपसला. जसा खंजीर खांबात शिरला, तशी एक भयंकर किंकाळी संपूर्ण वाड्यात घुमली. तो आवाज मानवी नव्हता; तो एका सैतानाचा आवाज होता. खांबातून रक्ताच्या धारा वाहू लागल्या.

रत्ना वेदनेने जमिनीवर लोळू लागली. "नाही! हे कसं शक्य आहे? तो खंजीर... तो तर रघुनाथरावांचा होता!"

आर्यनला आता कळलं की, रत्ना ज्या शस्त्राने मेली होती, तेच शस्त्र तिची कमजोरी होती. त्याने पुन्हा एकदा जोरात वार केला. खांबाचं लाकूड तडकलं आणि आतमध्ये त्यांना एक 'माणसाचं हृदय' दिसलं, जे अजूनही धडधडत होतं. ते हृदय रत्नाचं होतं, जे रघुनाथरावांनी तांत्रिक विधी करून तिथे जिवंत गाडलं होतं जेणेकरून रत्नाचा आत्मा कायमचा या वाड्याचा गुलाम राहील.

बलिदानाची वेळ

पण जसा आर्यन तिसरा वार करणार होता, तसा तो 'कोरा कागद' पुन्हा एकदा त्याच्या डोळ्यांसमोर आला. त्यावर आता शेवटचा संदेश उमटला होता:

"हृदय नष्ट करायचं असेल, तर तुला स्वतःच्या रक्ताचा अभिषेक करावा लागेल. एका रक्ताचा वारस दुसऱ्या रक्ताचा बळी देऊनच हा शाप संपवू शकतो."

याचा अर्थ स्पष्ट होता. जर रत्नाला कायमचं संपवायचं असेल, तर आर्यनला स्वतःचं रक्त त्या हृदयावर सांडावं लागणार होतं. "मीरा, तू लांब हो! मला हे करावं लागेल!"

"नाही आर्यन! हे धोकादायक आहे!" मीरा ओरडली, पण आर्यनने आपला हात त्या धारदार खंजिरावर फिरवला. रक्ताची धार त्या धडधडणाऱ्या हृदयावर पडली.

वाड्याचा थरकाप

रक्ताचा स्पर्श होताच, ते हृदय काळं पडू लागलं. रत्नाचा देह हवेत विरघळू लागला. पण मरताना तिने एक शेवटचा प्रयत्न केला. तिने वाड्याचे छत कोसळायला सुरुवात केली. "जर मी संपणार असेन, तर हा वाडा तुमचा थडगा बनेल!"

मोठेमोठे दगड आणि लाकडी तुळ्या खाली पडू लागल्या. आर्यनने मीराला ओढत मुख्य दरवाजाच्या दिशेने धाव घेतली. तो दरवाजा जो मघाशी बंद होता, तो आता शाप तुटल्यामुळे थोडासा उघडला होता.

बाहेर पाऊस थांबला होता आणि पहाटेची पहिली किरणं क्षितिजावर दिसत होती. पण वाडा आता पूर्णपणे कोसळण्याच्या बेतात होता.

प्रकरण ७: वाड्याचा कोप आणि मृत्यूचा सापळा

रत्नाच्या हृदयावर आर्यनच्या रक्ताचा अभिषेक होताच, संपूर्ण वाडा एखाद्या जखमी जनावरासारखा थरथरू लागला. त्या मुख्य लाकडी खांबातून निघणारा आर्त किंकाळ्यांचा आवाज कानठळ्या बसवणारा होता. रत्नाचा देह हवेत राखेसारखा विरघळत होता, पण मरता मरता तिने आपल्या अमानवी शक्तीचा शेवटचा वार केला होता. वाड्याचे छत आणि जड दगडी भिंती आता पत्त्याच्या बंगल्यासारख्या कोसळू लागल्या होत्या.

विनाशाचे तांडव

"आर्यन, लवकर! दरवाजा उघडलाय!" मीरा ओरडली. तिने मुख्य दरवाजाची जड कडी ओढली होती. पहाटेचा मंद प्रकाश आता आत येऊ लागला होता, जो बाहेरच्या मुक्तीचा संकेत देत होता.

पण नियतीला काही वेगळंच मान्य होतं. अचानक छतावरून एक प्रचंड मोठी लाकडी तुळई (Beam) 'कडकड' असा आवाज करत खाली आली. आर्यनने मीराला धक्का देऊन बाजूला केलं, पण ती तुळई सरळ आर्यनच्या डाव्या पायावर पडली.

"आह्ह्ह!" आर्यनच्या तोंडातून वेदनेची एक भयंकर किंकाळी बाहेर पडली. त्याचा पाय त्या वजनी लाकडाखाली पूर्णपणे अडकला होता. रक्ताची धार जमिनीवर पसरू लागली.

मीराची धडपड आणि रत्नाचा शेवटचा अटहास

"आर्यन!" मीरा धावत त्याच्याकडे आली. तिने आपल्या पूर्ण ताकदीने ती तुळई उचलण्याचा प्रयत्न केला, पण ती हलतही नव्हती. "मी तुला सोडून जाणार नाही, आर्यन. आपण दोघंही बाहेर पडू!"

वाड्याच्या कोपऱ्यांतून अजूनही तो 'कोरा कागद' हवेत उडत येत होता. रत्नाचा आत्मा आता जरी नष्ट झाला होता, तरी या वाड्याने गेली १०० वर्षे जे नकारात्मक ऊर्जा साठवली होती, ती आता बाहेर पडत होती. भिंतींवरील जुनी तैलचित्रे आता जळू लागली होती आणि त्यातून

निघणारा काळा धूर गुदमरवणारा होता.

"मीरा, तू जा! हा वाडा कोणत्याही क्षणी कोसळेल. तू जर इथे राहिलीस, तर आपण दोघंही मारले जाऊ," आर्यनने कळवळून म्हटलं. त्याच्या कपाळावर घामाच्या धारा वाहत होत्या.

"नाही आर्यन! जर मरायचं असेल, तर आपण सोबत मरू, पण मी तुला या नरकात सोडणार नाही," मीराचे डोळे जिद्दीने चमकत होते. तिची नजर बाजूला पडलेल्या त्या जुन्या खंजिराकडे गेली, ज्याने आर्यनने रत्नाचं हृदय फोडलं होतं.

रक्ताचा वारसा आणि मुक्तीचा मार्ग

मीरा कळाली होती की हे केवळ लाकूड नाही, हा वाड्याचा जिवंत विळखा आहे. तिने तो खंजीर उचलला आणि त्या तुळईवर वार करायला सुरुवात केली. आश्चर्य म्हणजे, जसा खंजीर त्या लाकडाला लागला, तसा त्यातून लाकडाचा भुसा नाही, तर काळपट रक्त बाहेर येऊ लागलं. वाडा जणू सजीव झाला होता आणि तो आर्यनला सोडायला तयार नव्हता.

"हा वाडा देशमुखांच्या रक्ताचा हिशोब पूर्ण केल्याशिवाय थांबणार नाही!" वाड्याच्या भिंतींमधून एक अनामिक आवाज घुमला.

आर्यनला आता आपल्या वडिलांचा, विश्वनाथरावांचा चेहरा आठवला. त्यांनी कसं झुंबराखाली स्वतःला झोकून देऊन आर्यनला वाचवलं होतं. "मीरा, ऐक... बाबांनी मला वाचवण्यासाठी बलिदान दिलं होतं. आज मला तुला वाचवायचं आहे. हा खंजीर... हा खंजीरच आपल्याला बाहेर काढू शकतो!"

अंतिम संघर्ष

आर्यनने स्वतःच्या हातातील जखमेतून निघणारं रक्त त्या खंजिराला लावलं आणि मीराच्या मदतीने तो खंजीर त्या तुळईच्या मध्यभागी खुपसला. एका क्षणात, ती तुळई जणू कापसासारखी मऊ झाली. आर्यनने आपला पाय बाहेर काढला, पण त्याच्या पायाला गंभीर दुखापत झाली होती.

मीराने त्याचा हात आपल्या खांद्यावर घेतला आणि ते दरवाजाच्या दिशेने लंगडत धावू लागले. मागे वाड्याचा मुख्य हॉल पूर्णपणे कोसळला होता. धुळीचे लोट हवेत उडत होते. तो प्रचंड लाकडी खांब, जिथे रत्नाचं हृदय होतं, तो आता जळून खाक झाला होता.

उंबरठ्यावरील मृत्यू

ते दरवाजापर्यंत पोहोचलेच होते की, जमिनीला एक मोठा तडा गेला. आर्यन आणि मीराच्या मध्ये एक मोठी दरी निर्माण झाली. मीरा बाहेरच्या बाजूला होती, तर आर्यन अजूनही वाड्याच्या आतल्या बाजूला उभा होता.

"आर्यन, उडी मार! तुझा हात दे मला!" मीराने हात पुढे केला.

बाहेर आता सूर्याची पहिली किरणं वाड्याच्या उंबरठ्यावर पडली होती. रत्नाचा शाप होता की सूर्याच्या प्रकाशात तिची शक्ती संपेल. पण वाडा कोसळण्याची गती आता प्रचंड वाढली होती. वरून मोठे दगड खाली पडत होते. आर्यनने आपल्या दुखावलेल्या पायाने जोर लावला आणि त्या दरीवरून उडी मारली.

मीराने त्याचा हात घट्ट पकडला आणि त्याला बाहेर खेचलं. त्याच क्षणी, तो अवाढव्य 'शापित वाडा' एका प्रचंड आवाजासह जमिनीदोस्त झाला. एक काळ संपला होता.

पहाटेची शांतता

आर्यन आणि मीरा वाड्यापासून थोड्या अंतरावर असलेल्या गवतावर पडले होते. त्यांच्या अंगावर जखमा होत्या, कपडे फाटले होते आणि चेहरा धुळीने माखला होता. पण त्यांच्या डोळ्यात एक वेगळीच शांतता होती. रुद्रपूरच्या त्या जंगलात आता पक्षांचा चिवचिवाट ऐकू येत होता.

आर्यनने खिशातून तो 'कोरा कागद' काढला, जो अजूनही त्याच्याकडे होता. पण आता तो कागद रक्ताने माखलेला नव्हता. त्यावर आता काहीही लिहिलेलं नव्हतं. तो खरोखरच एक साधा, कोरा कागद झाला होता.

"संपलं मीरा... सगळं संपलं. बाबांना आता मुक्ती मिळाली असेल," आर्यनने आकाशाकडे बघत म्हटलं.

या कथेचा हा फक्त एक अध्याय होता. वाडा कोसळला होता, पण त्या राखेखाली अजूनही काहीतरी दडलेलं होतं का? रत्नाचा आत्मा खरंच मुक्त झाला होता की तिने एखादा नवीन 'मृत्यूचा संदेश' मागे सोडला होता?

प्रकरण ८: राखेतील अवशेष आणि रुद्रपूरचा नवा चेहरा

रुद्रपूरच्या त्या घनदाट जंगलात आता फक्त एक अनामिक शांतता उरली होती. तो अवाढव्य 'शापित वाडा' जो गेली कित्येक दशके मृत्यूचे आणि भीतीचे प्रतीक बनून उभा होता, तो आता फक्त दगडांच्या, विटांच्या आणि जळलेल्या लाकडांच्या ढिगाऱ्यात रूपांतरित झाला होता. धुळीचे लोट हळूहळू जमिनीवर स्थिरावत होते. पहाटेचा कोवळा सूर्यप्रकाश त्या राखेच्या ढिगाऱ्यावरून परावर्तित होत होता, जणू काही निसर्ग या शापातून मुक्त झाल्याचा आनंद साजरा करत होता.

विनाशानंतरची पहिली जाणीव

आर्यन आणि मीरा अजूनही त्या ढिगाऱ्यापासून काही अंतरावर असलेल्या ओल्या गवतावर पडून होते. आर्यनच्या डाव्या पायातून अजूनही रक्ताची एक बारीक धार वाहत होती, पण आता त्या शारीरिक वेदनांमध्ये एक प्रकारची आत्मिक मुक्ती होती. त्याने आपले जड झालेले डोळे उघडले आणि समोर पाहिले. वाड्याचे ते उंच मनोरे, त्या नक्षीकाम केलेल्या खिडक्या आणि तो भव्य दरवाजा—सगळं काही आता मातीत मिसळलं होतं.

"मीरा... आपण जिवंत आहोत," आर्यनचा आवाज कोरडा पडला होता, पण त्यात एक वेगळीच कृतज्ञता होती.

मीराने सावकाश डोळे उघडले. तिचे केस विखुरलेले होते, कपडे जागोजागी फाटले होते आणि तिच्या चेहऱ्यावर रक्ताचे आणि काळ्या धुळीचे डाग होते. तिने सावरत उठून आर्यनला आधार दिला. "हो आर्यन, आपण बाहेर आलो. रत्ना गेली... तो शाप संपला. आजची ही सकाळ आपल्यासाठी एक नवीन जन्म आहे."

राखेतील गूढ धूर आणि खंजिराचा शोध

ते दोघेही एकमेकांच्या आधाराने उभे राहिले. आर्यनने लंगडत लंगडत त्या पडलेल्या

वाड्याच्या दिशेने एक पाऊल टाकलं. वाड्याच्या मध्यभागी, जिथे तो मुख्य लाकडी खांब होता, तिथे अजूनही एक हलकासा निळसर धूर निघत होता. तो धूर सामान्य आगीचा नव्हता; तो जमिनीच्या खोल पोटातील काहीतरी जळत असल्याचा संकेत देत होता.

आर्यन तिथे पोहोचला. राखेच्या त्या ढिगाऱ्यात त्याला काहीतरी चमकताना दिसलं. त्याने वाकून पाहिले, तर तोच प्राचीन 'खंजीर' तिथे पडलेला होता. ज्या शस्त्राने रत्नाचे हृदय फोडले होते, तो खंजीर आता पूर्णपणे काळा पडला होता, पण त्यावरील नक्षीकाम आता रक्तासारखं गडद लाल चमकत होतं. आर्यनने तो उचलला. खंजीर हातात घेताच त्याला एक थंड लहर आपल्या संपूर्ण शरीरातून जाताना जाणवली.

"हा खंजीर अजूनही जिवंत आहे का?" मीराने भीतीने मागे सरकत विचारलं.

"नाही मीरा, हे शस्त्र आता शापित नाही, तर हे या वाड्याच्या विनाशाचे आणि आपल्या विजयाचे प्रतीक आहे. हे आपल्याकडे राहू दे, जेणेकरून भविष्यात कोणालाही या शापाची झळ बसणार नाही," आर्यनने तो खंजीर एका कापडात नीट गुंडाळून आपल्या जवळ ठेवला.

विश्वनाथरावांची मुक्ती: एक भावूक क्षण

अचानक, त्या पडलेल्या वाड्याच्या मध्यभागातून एक पांढरा, प्रकाशमय धूर वर येताना दिसला. त्या धुराला हळूहळू एका मानवी आकृतीचा आकार प्राप्त झाला. ते विश्वनाथराव होते! आर्यनचे वडील. पण २० वर्षांपूर्वी ज्या वेदनेत त्यांनी जीव सोडला होता, ती वेदना आता त्यांच्या चेहऱ्यावर नव्हती. त्याऐवजी एक प्रसन्न आणि शांत हास्य होतं. त्यांच्या डोळ्यातून एक प्रकारचं स्वर्गीय तेज बाहेर पडत होतं.

आर्यनचे पाय लटपटले आणि तो गुडघ्यावर बसला. "बाबा..." तो फक्त इतकंच बोलू शकला. त्याच्या डोळ्यांतून घळाघळा अश्रू वाहू लागले.

विश्वनाथरावांच्या त्या आत्म्याने आपला हात आर्यनच्या दिशेने आशीर्वादासाठी उंचावला. त्यांनी काहीही न बोलता फक्त एक नजर आर्यनवर टाकली—ती नजर सांगत होती की, 'बेटा, तू करून दाखवलंस. तू आपल्या घराण्यावर असलेला पिढ्यानपिढ्यांचा तो काळा डाग कायमचा पुसून टाकलास.' काही क्षणांतच, तो प्रकाश हळूहळू आकाशात विलीन झाला. आर्यनला आयुष्यात पहिल्यांदाच जाणवलं की त्याचे वडील आता खऱ्या अर्थाने मुक्त आणि शांत झाले आहेत.

रुद्रपूरच्या गावकऱ्यांचे आगमन

वाडा कोसळण्याचा आवाज इतका प्रचंड होता की रुद्रपूर गावातील लोक, जे इतकी वर्षे या वाड्याच्या सावलीलाही घाबरत होते, ते आता हातात मशाली, काठ्या आणि कंदील घेऊन जमा झाले होते. गावाचे जुने सरपंच, ज्यांनी विश्वनाथरावांना शेवटचं पाहिलं होतं, ते सर्वात पुढे होते.

समोरचं दृश्य पाहून सर्व गावकरी थक्क झाले. तो 'शापित वाडा' ज्याच्या नुसत्या नावाने लोक थरथरायचे, तो आता तिथे नव्हता. "काय झालं हे? देशमुखांचा वाडा एका रात्रीत मातीत मिसळला?" एक गावकरी आश्चर्याने कुजबुजला.

सरपंच आर्यनजवळ आले. त्यांनी आर्यनच्या अंगावरील जखमा आणि त्याच्या डोळ्यांतील ती जिद्द पाहिली. त्यांना सर्व काही उमजलं. "बाळा, तू ते केलं जे तुझे वडील आणि तुझे पूर्वज करू शकले नाहीत. तू या गावाला रत्नाच्या त्या भयाण शापातून मुक्त केलंस. आजपासून रुद्रपूरची रात्र आता भीतीदायक नसेल. आज खऱ्या अर्थाने गावाला स्वातंत्र्य मिळालं आहे."

गावकऱ्यांनी आर्यन आणि मीराला मायेने आधार दिला. त्यांना गावाच्या मंदिरात नेण्यात आलं. तिथे त्यांच्यासाठी थंड पाणी, अन्न आणि जखमांवर लावण्यासाठी वनौषधी आणल्या

गेल्या. रुद्रपूरचा तो परिसर जो नेहमी मरणासन्न आणि उदास वाटायचा, तो आता जिवंत झाल्यासारखा वाटत होता.

कोऱ्या कागदाचे शेवटचे पान आणि नवीन रहस्य

विश्रांती घेत असताना आर्यनची नजर त्याच्या खिशात असलेल्या त्या 'कोऱ्या कागदा' कडे गेली. ज्या कागदाने आतापर्यंत मृत्यूचे संदेश लिहिले होते, तो कागद त्याने बाहेर काढला. मघाशी तो पूर्णपणे कोरा होता, पण आता त्यावर हळूहळू सुवर्ण अक्षरात काहीतरी उमटू लागलं होतं.

मीराही कुतूहलाने जवळ आली. त्यांनी एकत्रितपणे वाचलं:

"इतिहास संपला असला तरी नियतीचा खेळ थांबत नाही. जो रक्ताचा वारसा जगाला वाचवतो, तोच खरा रक्षक असतो. मृत्यूचा संदेश आता मुक्तीचा संदेश झाला आहे, पण लक्षात ठेव... कावळा अजूनही ढिगाऱ्यावर बसलेला आहे."

वाचून झाल्यावर तो कागद अचानक हवेत विरघळला आणि त्याचं रूपांतर प्रकाशाच्या छोट्या ठिपक्यात झालं जो खिडकीतून बाहेर उडून गेला.

कावळ्याची अंगठी: एक नवीन भीती

संध्याकाळ झाली होती. आर्यन आणि मीरा गावाच्या वेशीवर उभे होते. त्यांना शहरात आपल्या घरी परत जायचं होतं. पण निघताना आर्यनची नजर पुन्हा एकदा त्या वाड्याच्या राखेच्या ढिगाऱ्याकडे गेली. तिथे काहीतरी वेगळं घडत होतं.

त्याला जमिनीवर एक लहानशी वस्तू चमकताना दिसली. त्याने ती उचलली. ती एक जुनी 'अंगठी' होती. त्या अंगठीवर देशमुखांच्या घराण्याचं चिन्ह नव्हतं, तर त्यावर एक 'कावळा' कोरलेला होता ज्याचे डोळे हिऱ्यासारखे चमकत होते.

आर्यनच्या काळजात धस्सं झालं. रत्नाचा इतिहास त्याला माहित होता, पण या 'कावळ्याचं' रहस्य काय? रघुनाथरावांच्या डायरीत असा उल्लेख कुठेही नव्हता. याचा अर्थ असा होता की, रत्ना ही केवळ एक निमित्त होती, तिला शक्ती देणारा किंवा तिच्याकडून हे सगळं करून घेणारा कोणीतरी तिसराच पडद्यामागे होता.

प्रवासाचा अंत की नवीन सुरुवात?

"काय झालं आर्यन? आपण निघायचं का?" मीराने त्याचा हात पकडत विचारलं.

आर्यनने ती अंगठी घट्ट मुठीत धरली आणि खिशात टाकली. "हो मीरा, निघायचं. पण आपला हा प्रवास इथेच संपलेला नाही. हा तर फक्त एका मोठ्या युद्धाचा शेवट होता. खरी लढाई आता सुरू होणार आहे. ज्या शक्तीने माझ्या कुटुंबाला उद्ध्वस्त केलं, ती शक्ती अजूनही कुठेतरी जिवंत आहे."

मीराच्या मनात पुन्हा एकदा भीतीची पाल चुकचुकली, पण तिने आर्यनवर विश्वास ठेवला. ते दोघे रुद्रपूरच्या वेशीबाहेर पडले. मागे वाड्याची राख आता शांत होती, पण वाऱ्याच्या एका झुळकेसोबत एक काळा कावळा त्या राखेच्या ढिगाऱ्यावर येऊन बसला आणि त्याने आर्यनच्या लांब जाणाऱ्या गाडीच्या दिशेने एक भेदक आणि क्रूर नजर टाकली.

प्रकरण ९: कावळ्याची अंगठी आणि काळ्या

जादूचा उगम

रुद्रपूरच्या वेशीवरून आर्यनची गाडी शहराच्या दिशेने धावत होती, पण आर्यनचं मन अजूनही त्या राखेच्या ढिगाऱ्यात अडकलं होतं. त्याच्या खिशात ती जड अंगठी होती, जिचा स्पर्श बर्फासारखा थंड होता. गाडी चालवताना त्याचं लक्ष वारंवार खिशाकडे जात होतं. मीरा खिडकीबाहेर बघत होती, कदाचित ती त्या भयानक रात्रीच्या स्मृती पुसण्याचा प्रयत्न करत होती, पण शांतता अधिकच बोलकी होती.

अंगठीचा पहिला प्रभाव

"आर्यन, तू ठीक आहेस ना? तू काहीच बोलत नाहीयेस," मीराने काळजीने विचारलं.

आर्यनने गाडी बाजूला थांबवली. त्याने खिशातून ती अंगठी बाहेर काढली. काळ्या धातूची ती अंगठी, ज्यावर एक बारीक नक्षीकाम केलेला कावळा होता. त्या कावळ्याचे डोळे हिऱ्यासारखे चमकत होते, पण ते साधे हिरे नव्हते; ते जणू जिवंत असल्यासारखे वाटत होते.

"ही अंगठी... ही मला त्या वाड्याच्या ढिगाऱ्यात मिळाली. मीरा, यावर देशमुखांच्या घराण्याचं चिन्ह नाहीये. हे काहीतरी वेगळंच आहे," आर्यनने अंगठी प्रकाशात धरली. अचानक, त्या अंगठीतील कावळ्याचे डोळे लाल झाले आणि आर्यनला आपल्या डोक्यात एक तीव्र कळ जाणवली. त्याला काही क्षणांसाठी एक जुना काळ दिसला - एक काळोखी रात्र, एक स्मशान आणि तिथे बसलेला एक तांत्रिक!

कोण होता तो तांत्रिक?

आर्यनने डोळे घट्ट मिटले. "मीरा, रत्नाला शक्ती देणारा कोणीतरी दुसराच होता. रघुनाथराव हे फक्त एक माध्यम होते. रत्नाचा बळी दिल्यानंतर, तिला ज्या शक्तीने या वाड्यात कैद केलं, ती शक्ती या अंगठीत दडलेली आहे."

त्या अंगठीच्या आतल्या बाजूला काहीतरी जुन्या मोडी लिपीत कोरलेलं होतं. आर्यनने ते नीट पाहिलं— 'कापालिक रुद्र'. हे नाव वाचताच वाऱ्याची एक जोरदार झुळूक आली आणि गाडीच्या काचेवर बाहेरून एक कावळा जोरात आदळला. काच तडकली नाही, पण त्या कावळ्याचं रक्त काचेवर पसरलं.

मीरा ओरडली, "आर्यन, हे काय होतंय? आपण त्या वाड्यातून बाहेर पडलो आहोत ना? मग हे सावट आपला पाठलाग का करतंय?"

शहरातील आगमन आणि लायब्ररीचा शोध

ते शहरात आपल्या घरी पोहोचले, पण घराच्या दारात पाऊल ठेवताच आर्यनला जाणवलं की काहीतरी बदललं आहे. घराच्या छतावर शेकडो कावळे बसले होते, जे एरवी कधीच दिसत नसत. ते सगळे शांत होते, पण त्यांच्या नजरा मात्र आर्यनच्या खिशाकडे होत्या.

आर्यनने ठरवलं की या अंगठीचं रहस्य शोधल्याशिवाय त्याला शांतता मिळणार नाही. त्याने आपल्या ओळखीच्या एका प्राचीन वस्तूंच्या तज्ज्ञाकडे, प्रोफेसर कुलकर्णींकडे, जाण्याचं ठरवलं. कुलकर्णींना जुन्या राजघराण्यांच्या आणि तांत्रिक विधींच्या इतिहासाची दांडगी माहिती होती.

प्रोफेसर कुलकर्णींचा धक्कादायक उलगडा

दुसऱ्या दिवशी सकाळी आर्यन कुलकर्णींच्या घरी पोहोचला. त्याने ती अंगठी त्यांच्यासमोर ठेवली. अंगठी पाहताच प्रोफेसर कुलकर्णींचे चेहरे पांढरे पडले. त्यांनी आपले चष्मे नीट केले आणि भिंगाच्या साहाय्याने अंगठीचं निरीक्षण करू लागले.

"आर्यन, तुला ही कुठे मिळाली?" कुलकर्णींचा आवाज थरथरत होता.

"रुद्रपूरच्या त्या पडलेल्या वाड्यात," आर्यनने उत्तर दिलं.

"बाळा, ही साधी अंगठी नाहीये. हिला 'यमपाश अंगठी' म्हणतात. ही कापालिक पंथाच्या त्या तांत्रिकांची आहे, जे अमरत्वासाठी मानवी बळी देतात. १८ व्या शतकात 'रुद्रानंद' नावाचा एक भयंकर तांत्रिक होता. त्याने रघुनाथराव देशमुखांना ही अंगठी दिली होती. त्याने सांगितलं होतं की, जोपर्यंत ही अंगठी देशमुखांच्या वंशात राहील, तोपर्यंत त्यांची सत्ता टिकेल. पण बदल्यात, रत्नासारख्या अनेक जीवांचा बळी या अंगठीला द्यावा लागला होता."

अंगठीची भूक

प्रोफेसरांनी पुढे सांगितलं की, ही अंगठी रक्ताची तहानलेली आहे. "रत्नाचा आत्मा मुक्त झाला असेल, पण या अंगठीत कैद असलेली ती काळी जादू अजूनही जिवंत आहे. रत्ना तर फक्त या अंगठीची रक्षक होती. आता ती मुक्त झाल्यामुळे, या अंगठीला एक 'नवीन रक्षक' हवा आहे. आणि आर्यन... ती अंगठी तुला निवडत आहे!"

आर्यनचा थरकाप उडाला. त्याला आठवलं की वाड्यातून बाहेर पडताना त्याचा पाय अडकला होता आणि त्याचं रक्त जमिनीवर सांडलं होतं. त्या रक्तामुळेच ही अंगठी जागृत झाली होती.

"जर तू ही अंगठी नष्ट केली नाहीस, तर ही तुला हळूहळू वेड लावेल. तुझे पूर्वज जसे मरताना वेडे झाले होते, तसाच तुझाही अंत होईल," प्रोफेसरांनी इशारा दिला.

कावळ्यांचा वेढा

तेवढ्यात, प्रोफेसरांच्या घराच्या खिडक्या जोरात वाजू लागल्या. बाहेर कावळ्यांचा एवढा मोठा गलका सुरू झाला की एकमेकांचं बोलणं ऐकू येणं कठीण झालं. अचानक एक मोठा कावळा खिडकीची काच फोडून आत आला आणि त्याने थेट त्या अंगठीवर झडप घातली. आर्यनने त्याला बाजूला सारलं, पण त्या कावळ्याने आर्यनच्या हातावर एक मोठी जखम केली.

जसं आर्यनचं रक्त त्या अंगठीवर पडलं, तसा त्या अंगठीतील कावळा जिवंत झाल्यासारखा वाटू लागला. त्याचं पंख हलले आणि संपूर्ण खोलीत एक भयंकर दुर्गंधी पसरली.

"आर्यन, पळ इथून! ही अंगठी आता स्वतःचं रक्षण करायला शिकली आहे!" प्रोफेसर ओरडले.

एक नवीन शत्रू: 'द ब्लॅक शॅडो'

आर्यन आणि मीरा तिथून बाहेर पडले, पण आता त्यांच्या लक्षात आलं होतं की शत्रू फक्त एक आत्मा नाही, तर एक संपूर्ण पंथ आहे. रस्त्यावर चालताना त्यांना जाणवत होतं की प्रत्येक कावळा त्यांना बघत आहे. ती अंगठी आता आर्यनच्या शरीराचा एक भाग बनू पाहत होती.

रात्री जेव्हा आर्यन झोपण्याचा प्रयत्न करत होता, तेव्हा त्याला स्वप्नात तोच 'कोरा कागद' दिसला. पण यावेळी त्या कागदावर संदेश नव्हता, तर एक नकाशा होता. एका अशा ठिकाणचा नकाशा जिथे या अंगठीचा उगम झाला होता— 'काळभैरव डोंगर'.

"मला तिथे जावं लागेल मीरा. या अंगठीचा शेवट तिथेच आहे," आर्यनने खंबीरपणे म्हटलं.

पण त्याला माहीत नव्हतं की, काळभैरव डोंगरावर फक्त एक अंगठी नाही, तर रत्नापेक्षाही हजारपट शक्तिशाली असलेला तो 'रुद्रानंद तांत्रिक' अजूनही समाधी अवस्थेत त्याची वाट पाहत आहे. ७००० शब्दांच्या या कथेत आता खरा 'हॉरर' सुरू होणार होता. मृत्यूचा संदेश आता फक्त

एका वाड्यापुरता मर्यादित नव्हता, तो आता एका प्राचीन शापाच्या शोधात निघाला होता.

प्रकरण १०: काळभैरव डोंगराची चढण आणि रक्ताचा मागोवा

शहरातील गजबजाट मागे पडला होता आणि आर्यनची गाडी आता एका अशा वाटेने चालली होती, जिथे फक्त सुकलेली झाडे आणि अथांग शांतता होती. काळभैरव डोंगर... हा डोंगर म्हणजे सामान्य डोंगर नव्हता, तर या परिसरातील सर्वात भयानक आणि रहस्यमयी ठिकाण होतं. जुन्या लोकांच्या मते, इथे गेल्यावर दिशा समजणं कठीण होतं आणि हवा सुद्धा जड वाटू लागते.

आर्यनच्या उजव्या हाताच्या बोटात अडकलेली ती 'कावळ्याची अंगठी' आता त्याच्या शरीराचाच एक भाग बनली होती. त्याने ती काढण्याचा अनेकवेळा प्रयत्न केला, अगदी साबण लावून, तेल लावून, पण ती अंगठी त्याच्या मांसात अशी काही रुतली होती की जणू काही ती त्याच्या हाडांशी जोडली गेली होती. बोटाला आता सूज आली होती आणि अंगठीतील त्या कावळ्याचे डोळे आता अधूनमधून लुकलुकत होते, जणू काही ते आर्यनला रस्ता दाखवत होते.

डोंगराचा वेढा आणि गूढ शक्ती

"आर्यन, आपण परत जाऊया का? मला खूप भीती वाटतेय. हे काळभैरव डोंगराचं सावट आपल्यावर चांगलं दिसतंय," मीराने थरथरत्या आवाजात विचारलं. गाडीच्या खिडकीतून बाहेर बघताना तिला फक्त उंचच उंच कडे आणि तिथे बसलेले शेकडो कावळे दिसत होते. ते कावळे ओरडत नव्हते, तर एका विशिष्ट तालात फक्त मान हलवत होते.

आर्यनने स्टिअरिंग घट्ट पकडलं होतं. "नाही मीरा, आता परत जाण्याचा मार्ग बंद झालाय. ही अंगठी मला खेचून नेतेय. जर मी या डोंगराच्या शिखरापर्यंत पोहोचलो नाही, तर माझं शरीर ही अंगठी हळूहळू गिळून टाकेल. मला हे रहस्य संपवावंच लागेल."

गाडी एका अरुंद वळणावर पोहोचली आणि अचानक इंजिन बंद पडलं. आर्यनने पुन्हा स्टार्ट करण्याचा प्रयत्न केला, पण गाडी हालली नाही. समोर रस्ता संपला होता आणि तिथून फक्त पायवाट सुरू होत होती, जी सरळ डोंगराच्या काळोख्या शिखराकडे जात होती.

पायवाटेवरील थरार

आर्यन आणि मीरा गाडीतून खाली उतरले. जसं त्यांनी पाऊल टाकलं, तसं त्यांना जाणवलं की जमिनीखाली काहीतरी थरथरत आहे. आजूबाजूच्या झाडांच्या फांद्या मानवी हातांसारख्या वाटत होत्या, ज्या त्यांना अडवण्याचा प्रयत्न करत होत्या.

त्या वाटेवर ठिकठिकाणी जुन्या दगडांच्या मूर्ती होत्या. त्या मूर्तींचे चेहरे विद्रुप केलेले होते आणि त्यांच्यावर रक्ताचे जुने डाग होते. आर्यनला स्वप्नात दिसलेला तो 'कोरा कागद' आता पुन्हा त्याच्या डोळ्यांसमोर नाचू लागला. हवेत एक विचित्र मंत्रोच्चारांचा आवाज येऊ लागला.

"रुद्राय... भद्राय... कालभैरवाय... नमः..."

पण हा मंत्र भक्तीचा नव्हता, हा मंत्र कुणाचं तरी बळी मागण्यासाठी म्हटला जात होता. आर्यनचा हात आता जड झाला होता. त्याला जाणवलं की त्याची बोटं आता काळी पडू लागली आहेत. अंगठीतील तो कावळा आता हळूच ओरडल्यासारखा आवाज करू लागला.

स्मशानातील ती रात्र

डोंगराच्या अर्ध्या उंचीवर पोहोचताच त्यांना एक मोकळी जागा दिसली. तिथे एक जुनं स्मशान होतं. तिथे चिता जळत नव्हती, पण सगळीकडे राख पसरलेली होती. त्या राखेमध्ये शेकडो कोरे कागद पडलेले होते. पण ते कागद साधे नव्हते; त्यावर प्रत्येकावर एका एका मृताचं नाव आणि त्याच्या मृत्यूची तारीख लिहिलेली होती.

आर्यनची नजर एका कोपऱ्यात असलेल्या कागदावर गेली. त्यावर त्याचं स्वतःचं नाव लिहिलेलं होतं— 'आर्यन विश्वनाथराव देशमुख'... आणि त्याखाली तारीख लिहिली होती '३१ मार्च २०२६'—म्हणजेच आजची तारीख!

"आर्यन, हे बघ!" मीरा किंचाळली.

त्या स्मशानाच्या मध्यभागी एक मोठी दगडी समाधी होती. त्या समाधीवर एक वृद्ध माणूस बसला होता. त्याचे केस जटाधारी होते, अंगावर फक्त राख फासलेली होती आणि गळ्यात कावळ्यांच्या कवटीची माळ होती. तो दुसरा तिसरा कोणी नसून त्या अंगठीचा मूळ मालक, 'कापालिक रुद्रानंद' होता! पण तो जिवंत होता की मेल्यावर तिथे बसला होता, हे सांगणं कठीण होतं.

रुद्रानंदाचा साक्षात्कार

त्या तांत्रिकाने डोळे उघडले. त्याचे डोळे अगदी त्या अंगठीतील कावळ्यासारखेच हिऱ्यासारखे चमकत होते. तो हसला आणि त्या हसण्याचा आवाज डोंगराच्या कड्यांवर आदळला.

"स्वागत आहे आर्यन... देशमुखांच्या शेवटच्या वारसा! रत्नाचा शाप तू मोडलासं, पण या अंगठीचा पाश तू तोडू शकणार नाहीस. ही अंगठी तुला इथे घेऊन आली आहे, कारण तिला पुन्हा एकदा जिवंत शरीर हवं आहे. तू रत्नाचा वारसा पूर्ण करणार आहेस!"

रुद्रानंदाने आपला हात हवेत उंचावला आणि अचानक स्मशानातील ती राख हवेत उडू लागली. त्या राखेचे रूपांतर लहान कावळ्यांमध्ये झालं आणि त्यांनी मीराला घेरलं. मीराला श्वास घेता येईना.

"तिला सोडा! तुम्हाला जे हवंय ते माझ्याकडून घ्या!" आर्यन ओरडला.

"मला तुझं शरीर हवं आहे, आर्यन! ज्यावेळी तू या डोंगराच्या शिखरावरील काळभैरव मंदिरात प्रवेश करशील, त्यावेळी तुझा आत्मा या अंगठीत कैद होईल आणि माझा आत्मा तुझ्या शरीरात प्रवेश करेल. मग मी पुन्हा एकदा या जगावर राज्य करेन!" रुद्रानंद क्रूरपणे म्हणाला.

जिवावरचा खेळ

आर्यनने आपला तो 'खंजीर' काढला जो त्याने कापडात गुंडाळला होता. जसा खंजीर बाहेर आला, तसा रुद्रानंद क्षणभर मागे सरकला. "रघुनाथरावांचा खंजीर! अजूनही यात रक्ताची ताकद आहे? पण तू माझ्या तांत्रिक शक्तीसमोर टिकणार नाहीस!"

रुद्रानंदाने एका कोऱ्या कागदावर काहीतरी लिहिलं आणि तो कागद हवेत फुंकला. तो कागद एखाद्या तलवारीसारखा वेगवान होऊन आर्यनच्या दिशेने आला. आर्यनने खंजीर आडवा धरला, पण कागदाचा एक कोपरा त्याच्या गालावर लागला आणि तिथे मोठी जखम झाली. रक्ताचा थेंब जमिनीवर पडताच, डोंगरावरून एक मोठा दगड कोसळला.

आता आर्यनला कळून चुकलं होतं की, हा केवळ भुताचा खेळ नाही, तर हा प्राचीन काळ्या जादूचा विळखा आहे. त्याला जर मीराला वाचवायचं असेल, तर त्याला शिखरावरील त्या

काळभैरव मंदिरापर्यंत पोहोचावं लागणार होतं. तिथेच या अंगठीचा नाश होऊ शकला असता.

अंतिम चढाईची सुरुवात

"मीरा, पळ वरच्या बाजूला! मला थांबवू नकोस!" आर्यनने मीराला धक्का दिला आणि ते शिखराच्या दिशेने धावू लागले. मागे रुद्रानंद तांत्रिक मोठमोठ्याने मंत्र म्हणत होता आणि त्याचे ते हजारो कावळे त्यांच्या पाठलागावर होते.

रात्रीचा अंधार आता अधिकच गडद झाला होता. ढगांच्या गडगडाटात आणि विजांच्या कडकडाटात काळभैरव डोंगराचे शिखर रक्तासारखं लाल दिसत होतं. ७००० शब्दांच्या या कथेचा हा सर्वात मोठा आणि भयानक 'क्लायमॅक्स' सुरू झाला होता. प्रत्येक पाऊल आता मृत्यूच्या जवळ जात होतं.

आर्यनच्या हातातील अंगठी आता त्याच्या मनगटापर्यंत पसरली होती. त्याला जाणीव होत होती की त्याचा स्वतःचा ताबा संपत चालला आहे. तो स्वतःचं रूपांतर होताना थांबवू शकेल का? की रुद्रानंद तांत्रिक पुन्हा एकदा जिवंत होऊन जगाला संकटात टाकेल?

प्रकरण ११: काळभैरव मंदिरातील रक्ताचा विधी

काळभैरव डोंगराचे शिखर एखाद्या अक्राळविक्राळ राक्षसाच्या हातासारखे आकाशाकडे झेपावत होते. ढगांच्या गडगडाटात आणि विजांच्या कडकडाटात समोर दिसत होते ते 'काळभैरव मंदिर'. हे मंदिर दगडांनी बांधलेले नव्हते, तर ते काळ्या पाषाणात कोरलेले एक प्राचीन कोरीव काम होते. मंदिराच्या खांबांवर मानवी कवट्यांची नक्षी होती आणि गाभाऱ्यातून एक मंद, लालसर प्रकाश बाहेर येत होता.

आर्यन आणि मीरा मंदिराच्या उंबरठ्यावर पोहोचले, तेव्हा आर्यनचा उजवा हात पूर्णपणे काळा पडला होता. ती 'कावळ्याची अंगठी' आता त्याच्या मनगटाच्या नसांमध्ये घुसली होती. त्याला असे वाटत होते की त्याच्या शरीरात रक्ताऐवजी काळी शाई वाहत आहे.

मंदिरातील भयावह दृश्य

गाभाऱ्यात पाऊल ठेवताच त्यांना समोर एक मोठा 'यज्ञ' दिसला. त्या यज्ञात लाकडे जळत नव्हती, तर शेकडो 'कोरे कागद' जळत होते. त्या कागदांच्या धुरातून मानवी ओरडण्याचे आवाज येत होते. यज्ञाच्या समोर तोच 'कापालिक रुद्रानंद' बसला होता. पण आता त्याचे रूप अधिकच भयानक झाले होते. त्याचे शरीर पारदर्शक झाले होते आणि त्याच्या छातीच्या मध्यभागी तीच 'कावळ्याची अंगठी' हवेत तरंगत होती.

"आर्यन... तू आलास! तुझी वेळ संपली आहे. आता हे शरीर माझं होणार!" रुद्रानंदाचा आवाज मंदिराच्या भिंतींवर आदळून प्रतिध्वनीत झाला.

मीरा आर्यनला सावरत होती, पण अचानक मंदिराचे जड दगडी दरवाजे 'धडाम' करून बंद झाले. भिंतींवरून रक्ताचे ओघळ वाहू लागले आणि त्या रक्ताने जमिनीवर एक मोठे 'यंत्र' तयार केले. आर्यन त्या यंत्राच्या मध्यभागी अडकला.

बलिदानाची प्रक्रिया

रुद्रानंदाने एक मंत्र म्हणायला सुरुवात केली. यज्ञातील आग निळी झाली. "या अंगठीला आता फक्त एकच गोष्ट हवी आहे - देशमुखांच्या शेवटच्या वारसाचे हृदय! ज्या क्षणी तुझे हृदय धडधडणे थांबवेल, त्याच क्षणी माझा आत्मा तुझ्या शरीरात प्रवेश करेल आणि मी पुन्हा अमर होईन!"

आर्यनला जाणवले की त्याच्या हृदयाची धडधड मंदावत आहे. त्याच्या डोळ्यांसमोर अंधारी येऊ लागली. ती अंगठी आता त्याच्या बोटातून बाहेर येऊन त्याच्या छातीच्या दिशेने हवेत सरकू लागली. अंगठीतील त्या कावळ्याने आपले पंख पसरले होते आणि त्याचे डोळे रक्तासारखे लाल झाले होते.

"आर्यन! डोळे उघडे ठेव! मला सोडून जाऊ नकोस!" मीरा ओरडली. तिने यज्ञाच्या बाजूला पडलेला एक जड दगड उचलला आणि तो रुद्रानंदाच्या दिशेने फेकला, पण तो दगड रुद्रानंदाच्या शरीरातून आरपार गेला, जणू तो फक्त एक भास होता.

खंजिराची ताकद आणि वडिलांचा आवाज

आर्यनच्या हातातील तो 'खंजीर' जो त्याने घट्ट पकडला होता, तो आता अचानक गरम झाला. खंजिराच्या मूठीवर असलेले हिरे चमकू लागले. त्याच वेळी आर्यनला आपल्या कानात एक ओळखीचा आवाज ऐकू आला— "बेटा, भीतीला तुझं शस्त्र बनव. रक्त रक्ताला मारू शकत नाही, पण त्याग अमर असतो."

तो आवाज त्याच्या वडिलांचा, विश्वनाथरावांचा होता. आर्यनला कळून चुकले की, ही अंगठी आणि रुद्रानंद हे केवळ 'भीती' आणि 'वासनेवर' जिवंत आहेत. जर त्याने भीती सोडली, तर त्यांचे सामर्थ्य संपेल.

आर्यनने आपली उरली-सुरली ताकद एकवटली आणि तो खंजीर सरळ स्वतःच्या हातातील त्या अंगठीच्या जखमेवर मारला. जसे त्याचे स्वतःचे शुद्ध रक्त त्या खंजिराला लागले, तसा खंजीर सोन्यासारखा चमकू लागला.

अंतिम संघर्ष: तांत्रिक युद्ध

"नाही! हे तू काय केलंस?" रुद्रानंद किंचाळला.

आर्यनने खंजीर हवेत उंचावला आणि तो सरळ त्या तरंगणाऱ्या अंगठीच्या मध्यभागी खुपसला. एका क्षणात, मंदिरातील वातावरण बदलले. यज्ञातील ती निळी आग आता रौद्र रूप धारण करून संपूर्ण मंदिरात पसरली. शेकडो कावळे जे मंदिराच्या छतावर बसले होते, ते आता जळून खाक होऊ लागले.

रुद्रानंदाचा आत्मा आता थरथरू लागला. "शंभर वर्षांची माझी तपस्या... एका कोऱ्या कागदावरच्या रक्ताने संपली? नाही!"

आर्यन ओरडला, "हा कागद कोरा नाहीये, रुद्रानंद! यावर माझ्या वडिलांचं प्रेम आणि माझ्या कुटुंबाचा त्याग लिहिला आहे! तुझा अंत आता अटळ आहे!"

आर्यनने खंजिराचा शेवटचा वार त्या अंगठीवर केला. अंगठीचे दोन तुकडे झाले आणि त्यातून एक काळा धूर निघाला जो थेट त्या यज्ञात विलीन झाला. रुद्रानंदाचा आत्मा धुरासारखा विरघळून गेला आणि त्याचे अस्तित्व कायमचे संपले.

मंदिराचा विनाश आणि मुक्ती

अंगठी नष्ट होताच मंदिराच्या भिंती कोसळू लागल्या. तो काळा पाषाण आता पांढरा पडला होता. रक्ताचे ओघळ थांबले होते आणि बाहेर विजांचा कडकडाट थांबून एक शांत चांदणे पडले

होते.

आर्यन जमिनीवर कोसळला. त्याचा उजवा हात जो काळा पडला होता, तो आता हळूहळू सामान्य रंगात येत होता. अंगठीचे ते तुकडे आता जमिनीवर साधे दगड वाटत होते.

"आर्यन! तू ठीक आहेस ना?" मीराने धावत येऊन त्याला कुशीत घेतले.

"हो मीरा... आता खऱ्या अर्थाने सगळं संपलं. मृत्यूचा तो संदेश आता कायमचा पुसला गेला आहे," आर्यनने थकलेल्या आवाजात पण समाधानाने म्हटले.

कोऱ्या कागदाचे गुपित

यज्ञाच्या राखेमध्ये त्यांना एक शेवटचा कागद पडलेला दिसला. आर्यनने तो उचलला. तो कागद आता पूर्णपणे पांढरा आणि स्वच्छ होता. त्यावर आता कोणतेही नाव नव्हते, कोणतीही तारीख नव्हती.

आर्यनने तो कागद फाडून हवेत उडवून दिला. तो कागद पांढऱ्या फुलपाखरांसारखा डोंगराच्या दरीत विखुरला गेला. काळभैरव डोंगराचे ते सावट आता कायमचे दूर झाले होते.

पहाटेची नवी सुरुवात

जेव्हा ते डोंगरावरून खाली उतरले, तेव्हा सूर्योदय होत होता. डोंगर आता भयावह वाटत नव्हता, तर तो निसर्गाचा एक सुंदर भाग वाटत होता. आर्यनने वळून पाहिले, तर मंदिराच्या जागी आता फक्त एक जुना कडा दिसत होता, जणू तिथे कधी मंदिर होतेच नाही.

"आता कुठे जायचं, आर्यन?" मीराने विचारलं.

"आपल्या घरी... जिथे आता कोणालाही मृत्यूची भीती वाटणार नाही. जिथे आता कोणीही कोरा कागद बघून थरथरणार नाही," आर्यनने तिचा हात धरला.

या कथेच्या शेवटी, आर्यनला एक गोष्ट माहीत होती—इतिहास विसरता येतो, पण तो पुन्हा घडू नये याची जबाबदारी आता त्याच्यावर होती. त्याने तो खंजीर एका खोल नदीत फेकून दिला, जेणेकरून तो पुन्हा कधीही कोणाच्या हाती लागू नये.

प्रकरण १२: मुक्तीचा सूर्योदय आणि राखेतील शांतता

काळभैरव डोंगराचा तो अक्राळविक्राळ परिसर आता खूप मागे पडला होता. आर्यनच्या गाडीच्या काचांवरून पहाटेचे दवबिंदू ओघळत होते. गाडीमध्ये एक शांतता होती, पण ही शांतता मघाशी असलेल्या त्या भयाण शांततेपेक्षा वेगळी होती. ही शांतता होती 'मुक्तीची'. मीराने आपलं डोकं आर्यनच्या खांद्यावर टेकवलं होतं. तिचे डोळे मिटलेले होते, पण तिच्या चेहऱ्यावर आता भीतीची एकही लकीर नव्हती.

आर्यनने स्टिअरिंगवर असलेला आपला उजवा हात पाहिला. जिथे ती 'कावळ्याची अंगठी' त्याच्या मांसात रुतली होती, तिथे आता फक्त एक फिकट गुलाबी रंगाचा वण उरला होता. तो वण त्याला कायमची आठवण करून देणार होता की, त्याने मृत्यूच्या जबड्यातून स्वतःला आणि आपल्या प्रेमाला कसं खेचून आणलं होतं.

शहरातील परतणे: एक नवीन ओळख

जेव्हा ते शहरात आपल्या घरी पोहोचले, तेव्हा सकाळचे नऊ वाजले होते. आजूबाजूला लोक नेहमीप्रमाणे आपापल्या कामात दंग होते. कोणालाही कल्पना नव्हती की, या दोन तरुणांनी गेल्या ४८ तासांत कोणत्या नरकयातना भोगल्या होत्या. घराच्या उंबरठ्यावर पाऊल ठेवताना आर्यन क्षणभर थांबला. त्याला भीती वाटली की, पुन्हा एकदा खिशातून तो 'कोरा कागद' बाहेर येईल का?

पण घरात शिरताच त्याला जाणवलं की, घराचं वातावरण आता हलकं झालं आहे. खिडकीतून येणारा सूर्यप्रकाश आता स्वच्छ आणि तेजस्वी वाटत होता. त्याने आपल्या वडिलांचा, विश्वनाथरावांचा फोटो भिंतीवर पाहिला. त्या फोटोला आज एक वेगळीच चमक होती. जणू काही विश्वनाथराव आता खऱ्या अर्थाने त्या चौकटीतून आर्यनकडे बघून हसत होते.

खंजिराचा अंत आणि प्रायश्चित्त

आर्यनने तो खंजीर काढला, ज्याने रत्नाचं हृदय आणि रुद्रानंदाची अंगठी फोडली होती. तो खंजीर आता निस्तेज झाला होता. "मीरा, हा खंजीर आता आपल्याकडे ठेवणे योग्य नाही. यात जरी आता शक्ती नसली, तरी यात अनेक पिढ्यांचं रक्त सांडलं गेलं आहे," आर्यनने म्हटलं.

त्याच दुपारी ते शहराबाहेर असलेल्या एका पवित्र नदीच्या काठी गेले. आर्यनने तो खंजीर कापडात गुंडाळला आणि नदीच्या खोल प्रवाहात फेकून दिला. खंजीर जसा पाण्यात गेला, तसा एक छोटासा बुडबुडा आला आणि तो कायमचा तळाला गेला.

"देशमुखांचा शेवटचा पुरावा आता संपला," मीराने सुटकेचा नि:श्वास टाकला.

एक वर्षानंतर: रुद्रपूरचा बदललेला चेहरा

काळ झपाट्याने निघून गेला. एक वर्ष पूर्ण झालं होतं. आर्यन आणि मीराने लग्न केलं होतं आणि त्यांनी ठरवलं की, एकदा रुद्रपूरला जाऊन यावं. पण यावेळी ते भीतीपोटी नाही, तर कृतज्ञतेपोटी जाणार होते.

जेव्हा ते रुद्रपूरच्या वेशीवर पोहोचले, तेव्हा त्यांना आश्चर्याचा धक्का बसला. जिथे तो 'शापित वाडा' होता, तिथे आता गावकऱ्यांनी एक सुंदर बाग तयार केली होती. वाड्याची ती राख आता सुपीक माती झाली होती, जिथे लाल गुलाबाची फुले डोलत होती. गावकऱ्यांनी त्या बागेला नाव दिलं होतं— 'विश्वनाथ उद्यान'.

सरपंच त्यांना पाहून आनंदाने पुढे आले. "बाळा, तू आल्यापासून या गावाची भीती कायमची संपली. आता रात्रीची मुलं बाहेर खेळतात. कोणालाही तो 'कोरा कागद' दिसत नाही. तू या गावाला नवीन आयुष्य दिलंस."

वाचनालयाची स्थापना

आर्यनने आपल्या वाट्याची सर्व मालमत्ता आणि जमीन गावातील मुलांच्या शिक्षणासाठी दान केली. त्याच ठिकाणी त्याने एक छोटेखानी वाचनालय बांधले. "ज्या कागदांनी माझ्या कुटुंबाला मृत्यूचा संदेश दिला, त्याच कागदांवर आता ही मुलं आपलं भविष्य लिहितील," आर्यनने उद्घाटन करताना भावूक होऊन म्हटलं.

वाचनालयाच्या एका भिंतीवर त्याने एक पांढरा, कोरा कागद फ्रेम करून लावला होता. पण त्याखाली त्याने लिहिलं होतं:

"भविष्य हे कागदावर नसतं, तर ते तुमच्या कर्तृत्वात असतं. हा कागद कोरा आहे, कारण तुमची कथा तुम्ही स्वतः लिहायची आहे."

मीराची डायरी आणि शेवटचे शब्द

त्या रात्री हॉटेलमध्ये थांबलेले असताना, मीराने एक डायरी लिहायला घेतली. तिने या प्रवासातील प्रत्येक थरार, रत्नाचं दुःख, विश्वनाथरावांचं बलिदान आणि आर्यनची जिद्द शब्दात मांडली.

"आर्यन, तुला काय वाटतं? तो रुद्रानंद तांत्रिक खरंच संपला असेल का?" मीराने विचारलं.

आर्यन खिडकीबाहेर पाहू लागला. बाहेर चांदणं पडलं होतं. लांब एका झाडावर एक कावळा बसला होता, पण तो कावळा आता स्थिर होता. त्याने आर्यनकडे पाहिलं आणि शांतपणे उडून गेला.

"मीरा, जगात वाईट शक्ती नेहमीच असतात. पण जोपर्यंत प्रेम, त्याग आणि सत्याची ताकद आपल्यासोबत आहे, तोपर्यंत कोणतीही काळी जादू आपलं काहीही वाकडं करू शकत नाही. इतिहास संपला आहे, पण धडा मात्र कायम आहे," आर्यनने मीराचा हात हातात घेतला.

कथेचा समारोप

'कोरा कागद: मृत्यूचा संदेश' या कथेचा प्रवास एका शापित वाड्यापासून सुरू झाला होता आणि एका पवित्र बागेत संपला होता. आर्यनने आपल्या वडिलांचा वारसा पूर्ण केला होता. त्याने केवळ स्वतःचा जीव वाचवला नव्हता, तर कित्येक पिढ्यांपासून चालत आलेल्या त्या अंधकारमय साखळीला तोडलं होतं.

रुद्रपूरच्या जंगलात आता वारे झुळझुळ वाहत होते. ज्या जमिनीत रक्ताचा सडा पडायचा, तिथे आता मोगऱ्याचा सुगंध दरवळत होता. तो 'कोरा कागद' आता कोणाच्याही जीवावर उठणार नव्हता, कारण मृत्यूचा संदेश आता कायमचा पुसला गेला होता.

आर्यन आणि मीरा गाडीत बसून शहराकडे निघाले. मागून सूर्याची पहिली किरणं त्यांच्या प्रवासाला आशीर्वाद देत होती. रुद्रपूर आता त्यांच्या आठवणीत राहील, पण एका भीतीदायक स्वप्नासारखं नाही, तर एका अशा युद्धासारखं जे त्यांनी जिंकलं होतं.

समाप्त.

ऋणनिर्देश

“ कोरा कागद : मृत्यूचा संदेश ” हा माझ्या एकटीचा प्रवास आहे. ही कादंबरी पूर्ण करताना मला अनेक चढ – उतारांचा सामना करावा लागला. पण माझ्या लेखणीने मला कधीच एकटे सोडले नाही.

मी स्वतःची ऋणी आहे. कारण कठीण प्रसंगातही मी लिहिणे थांबवले नाही. माझ्या शब्दांनीच मला सावरले आणि आज हे पुस्तक तुमच्या हातात आहे.

तसेच, माझे वाचक ज्यांनी माझ्या कल्पनाशक्तीवर विश्वास ठेवला, त्यांचे मी मनापासून आभार मानते. तुमचे प्रेम हीच माझी खरी ताकद आहे.

- स्वाती दिवे